

Vi ved godt, at det er en Nødvendighed, at dette Forslag bliver vedtaget, for ellers vilde vi til 1. April staa uden noget som helst Konjunkturtillæg, men jeg har fundet det formaalstjenligt ved Forslagets Behandling at give Udtryk for vort Syn paa Forslaget: at man gaar Tjenestemændene for nær ved dette Forslag.

Piper: Dette Lovforslag gaar jo ud paa delvis at bevare det ved Lov af 12. September 1919 fastsatte Konjunkturtillæg for Finansaarene 1923—24 og 1924—25. Det maa man netop lægge Mærke til, at hvis der ikke vedtages et Forslag om Konjunkturtillæg, eksisterer Konjunkturtillæget ikke mere. Jeg kan godt udtale en Beklagelse, ligesom det er sket tidligere, over, at man overhovedet skal beskæftige sig med denne Sag hvert Aar. Det var efter min Mening et Misgreb, der skete, den Gang Lønningsloven af 1919 blev vedtaget, at man fik indført dette Konjunkturtillæg, som hverken er Fugl eller Fisk. Men jeg tager sket ikke fejl, naar jeg siger, at det skyldes Tjenestemændene selv; det stødte paa Modstand hos Tjenestemændene, den Gang man i Stedet for at indføre Konjunkturtillæget vilde have gjort Dyrtidstillæget saa meget større, saaledes at dette Tillæg automatisk rettede sig efter Dyrtiden. Var dette sket, havde man ikke nu haft de stadig tilbagevendende og pinlige Diskussioner om dette Emne. Det blev jo sagt, at det var en Slags Velstandstillæg, den Gang Konjunkturtillæget blev indført, der havde til Formaal at bringe Tjenestemændene paa lige Linie med de andre Samfundsklasser, at holde dem skadesløse for, at der var gaaet saa lang Tid, inden deres Lønninger var blevet forhøjet i Forhold til det stigende Prisniveau. Den Forudsætning, hvorunder Konjunkturtillæget den Gang blev indsat, er imidlertid delvis ændret, men ogsaa kun delvis. Det er jo rigtigt, hvad det ærede Medlem, der talte først i Dag, sagde, at naar der var Tale om Beparelser, maatte Øjnene altid falde paa de store Udgifter til Lønninger. Det er vel langt den største Del af Beløbene paa Statsregnskabet, der udredes til Lønninger, men naar der skulde ske en Reduktion af Lønningerne, ser det Parti, jeg tilhører, paa det paa den Maade, at man burde være gaaet til en Revision af Lønningsloven af 1919 for at faa bortfjernet de mindre heldige Bestemmelser, som deri findes, og paa den Maade indvinde de Beløb, der skulde affortes i Lønningsudgifterne. Denne Vej har imidlertid ikke været fremkommelig, og vi har da været henvist til at

skulle arbejde paa det givne Grundlag: en Nedsættelse af Konjunkturtillæget. Saa beror det jo paa et Skøn, hvor meget man bør og kan reducere dette Konjunkturtillæg.

Fra vort Partis Side lige saa vel som fra Ministeriets Side kræves der jo, at der skal være Balance i Statshusholdningen. Der er den Forskel mellem de to Partier, der støtter Regeringen, og de andre Partier, at det er os, der har Ansvar, Medansvaret for, at Statshusholdningen føres paa en forsvarelig Maade, at vi ikke lever paa Gæld og derigennem bebyrder den følgende Slægt, og vi maa altsaa til en vis Grad vaage over Statskassens Tarv. At Tjenestemændene nødig ser en Afkortning i de dem en Gang tillagte Lønninger, er paa den anden Side ganske menneskeligt og selvfølgelig. Vort Parti har søgt at forlige disse Modsætninger efter bedste Evne, vi har søgt at skifte Sol og Vind lige mellem de Krav, Statskassen maatte stille, og de berettigede Krav, der kunde fremkomme fra Tjenestemændene, og derfor har vi kæmpet for, at Nedsættelsen ikke skulde blive for stor og navnlig ikke blive for stor i dette Aar, blandt andet under Hensyn til den Omstændighed, at Tjenestemændene for sent fik deres Lønningsstigning i sin Tid, og fremdeles under Hensyn til, at Prisniveauet i denne Vinter, medens Lovforslaget har været til Behandling her i Rigsdagen, snarest har vist en noget opadgaaende Tendens. Det har derfor under de Forhandlinger, der har været ført om Konjunkturtillæget, været vort Parti magtpaaliggende, at vi i dette Aar ikke kom til et højere Beløb end til de 3½ Mill. Kr., der af Tjenestemændene selv var angivet som det Beløb, de mente det forsvareligt at afforte Konjunkturtillæget med. Ganske vist er vi ikke uvidende om, at dette Tilbud var knyttet til Betingelsen om samtidig at opnaa det, som Tjenestemændene nu attraar, i Modsætning til den Stilling, man indtog, da Tjenestemandensloven blev vedtaget i 1919, nemlig en glidende Skala. Det har imidlertid under disse Forhandlinger ikke været muligt at fastholde disse to Ting, baade at Nedgangen for det første Aar ikke blev mere end 3½ Mill. Kr., og den glidende Skala, og vi naaede da til det, som nu foreligger i dette Lovforslag, nemlig en Nedgang paa ca. 3½ Mill. Kr. det første Aar og omtrent det dobbelte det andet Aar. Tjenestemændene har en Forhandlingsret, men Tjenestemændene har jo ikke en Bestemmelsesret.

Tjenestemændene har i øvrigt ikke alene ønsket en glidende Skala, men de